

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 184. Confessionis sacramentalis natura, praeceptumque divinum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

eodem gratiæ gradu, in quo moritur; *tanquam* possit accidentaliter mutari, per remotionem impedimentorum ad introitum caelestis regni, sive per remissionem venialium culparum (uti constat ex allata Christi sententia, unanimesque expositione illius per sanctos Patres, & sacros Interpretes omnes) sive per solutionem poenarum in Purgatorio, ut fides docet.

CAPUT CLXXXIV.

Confessionis sacramentalis natura, præceptumque divinum.

2276 **C**onfessio sacramentalis est propriorum peccatorum accusatio, legitimo Sacerdoti facta, ad eorum absolutionem virtute clavium obtinendam. Fide certum est, institutum esse à Christo, esseque necessariam jure divino. Tum quia Christus Joan. 20. dicendo, *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata, remittantur eis, &c.* judicariam Apostolis, eorumque successoribus dedit potestatem remittendi peccata. Sic enim verba ista universa Ecclesia (teste Tridentino sess. 14. c. 5.) semper intellexit, & sancti Patres, Graeci & Latini, per singulas aetates unanimes tradiderunt, ut videre est apud Bellarminum. Constat autem Sacerdotes iudicium hoc, incognita causa, exercere non posse. Atque ad hoc necesse esse, ut fideles ipsis confiteantur peccata sua, si velint ea ab ipsis per sententiam absolutionis remitti. Tum quia Tridentinum ibidem can. 6. anathema dicit neganti *Confessionem sacramentalem, vel institutam, vel ad salutem necessariam esse jure divino.*

2277 **N**ec verò dici potest, Confessionem à Christo quidem institutam esse; non ut absolute necessariam, sed ut liberam, vel ut necessariam conditionatè, si nempe fideles velint à Sacerdotibus remissionem accipere.

Contra est enim, quòd Christus Sacerdotibus non solum dedit judicariam potestatem remittendi, sed & retinendi peccata, ut videre est eodem Joannis loco. Frustranea verò esset retinendi potestas, si peccata remitti possent absque onere ea confitendi, prout patet in peccatis venialibus; quorum idem nulla est retinendi potestas.

2278 **A**tque hinc intelligitur, Confessionem nedum necessariam esse, necessitate præcepti; sed & necessitate medii, in re, vel in voto, ita ut contritio, quamlibet perfecta, vim non habeat remittendi peccata sine Sacramenti voto, prout Tridentinum declarat c. 4.

2279 **N**ecessaria verò est fidelibus post baptismum in mortale lapsis dumtaxat, non in fidelibus nedum baptizatis. Ita Tridentinum ibidem c. 5. *Ed quòd Ecclesia in neminem iudicium exerceat, qui non prius in ipsam per baptismi januam fuerit ingressus: quid enim mihi, inquit Apostolus, de his qui foris sunt iudicare?*

2280 **N**eque argui potest à præcepto Eucharistiæ, quo ipsi etiam infideles tenentur, ad præceptum Confessionis. Quamvis enim adulti omnes, etiam infideles, baptizari teneantur, ac deinde Eucharistiæ percipere; nulli adulti ad Confessionem tenentur, nisi peccatum mortale post baptismum commiserint. Cùm hujus Sacramenti materia, sola sint peccata post baptismum commissa, prout Tridentinum docet c. 5.

2281 **M**ulto imperitius contra divinum Confessionis præceptum Calvinus arguit ex facto Nectarii, Episcopi Constantinopolitani. Utpote qui secretam non abrogavit Confessionem sacramentalem, quæ ab initio Ecclesia semper uti est, & modò etiam utitur, quæque magno & unanimi sanctissimorum, antiquissimorumque Patrum consensu semper commendata fuit; sed publicam dumtaxat peccatorum occultorum Confessionem, ob secretam inde scandalum. Quam cum Tridentino c.

5. fatemur non esse præcepto divino mandatam; nec consultò humanà lege mandari posse.

Porrò divinum Confessionis præceptum obligare baptizatos in mortale lapsos post baptismum, quamprimum opportunitas adest, ostentum est sub finem capituli præcedentis.

CAPUT CLXXXV.

Præter divinum Confessionis præceptum, de ea quoque datur præceptum Ecclesiasticum, obligans ad Confessionem ultra annum non differendam. Cui non satisfacit, qui facit Confessionem voluntarie nullam.

Prima pars assertionis constat ex Concilio Lateranensi sub Innocentio III. ubi præceptum istud his verbis continetur: *Omni viri que sexus fidelis, postquam ad annos discretionis pervenerit, omnia sua solus peccata saltem semel in anno fideliter confiteatur proprio Sacerdoti, & injunctam sibi poenitentiam propriis viribus fidei adimplere. Si quis verò id neglexerit, vivens ab ingressu Ecclesie arceatur, & mortuus Ecclesiastica careat sepultura.* Quod confirmatum habemus in Tridentino cap. 5. & can. 8.

Et isti quidem præcepto satisfacit, qui, semel in anno, quacumque anni parte confitetur. Neque enim amplius sonant verba ista, *saltem semel in anno.* Verba tamen ista laxius, quam par est, interpretari videntur, qui cum Cardinale de Lugo, Diana & aliis, scribunt eum dicto præcepto satisfacere, qui confessus primà Januarii hujus anni 1708. differt deinde Confessionem usque ad ultimam Decembris 1709. ita ut duo integri anni, uno die deimpto, licet decurrantur, sine Confessione, nisi aliunde occurrat necessitas, v. g. ratione communionis, vel articali mortis. Quia dum Ecclesia confiteri præcipit, saltem semel in anno, in plano sensu videtur exigere, ut inter priorem & posteriorem Confessionem non plus temporis decurrat, quam annus, sive spatium duodecim mensium. Ita Estius in 4. dist. 17. §. 16. cum Soto, Granada, &c.

Cæterum annua confessionis præceptum per se non obligat Paschali tempore, sed per accidens dumtaxat, ratione communionis, siquis sibi confiteatur sit peccati mortalis. Unde qui vel ob infirmitatem, vel ob aliud legitimum impedimentum, vel ob aetatis defectum, à communione excusatur, tunc confiteri non tenetur, modò alio tempore intra anni spatium confitatur. Si tamen prævideret fore, ut reliquà anni parte confiteri non posset, teneretur prævenire. Sicut prævidens fore, ut Missam die festo audire non possit post horam nonam, vel decimam (quia v. g. nulla Missa post horam illam superesset) tenetur antè audire. Sunt quidem quibus hoc non placet apud Palaum tr. 23. p. 20. §. 2. sed assertio nostra, uti tutior, ita rationabilior est, & magis fundata.

Si quæras 1. an præcepto annua confessionis satisfaciat per quamcumque confessionem? 2. an isto præcepto teneantur qui non habent nisi venialia? 3. an sæpius per anni circulum venialia confessus, ad confessionem peccati mortalis isto anno teneatur, si illud circa anni terminum probabatur? 4. an teneatur sub initium anni subsequenter confiteri, qui intra annum non est confessus? 5. an talis initio anni sequentis confitendo, satisfaciat pro anno præteriti & præteriti?

Ad 1. respondeo negativè. Quia Alexander VII. anno 1665. damnavit hanc propositionem: *qui facit confessionem voluntariè nullam, satisfacit præcepto Ecclesie.* Per eam proinde non evadit poenas, hujus præcepti transgressoribus impositas. Ad 2. respondeo negativè cum sancto Thoma